

ЗА БОГА ДА СЕ ЗБОРУВА

- Кажете, Татјана Михајловна, од каде кај вас и кај Пореш таква вера во Бога? Па, вие сте воспитани во нормално, советско семејство, Вашите родители се од интелегенцијата, атеисти. Кај Вас нема социјални корени од коишто би можела да никне верата - не сте ниту од благородништвото ниту од кулакот.

А што се однесува до општеството во целина, ќе се согласите дека тоа не може од себеси да раѓа религиозни тенденции, кај нас не постојат основни претпоставки за такво нешто: нема експлоатација од човек врз човек, насекаде се води атеистичка пропаганда, сите се писмени, никој не верува во бајки. Еве што нè интересира: зошто вие, луѓе со универзитетско образование, сте поверувале во таква глупост, како да сте неписмени бебиња?

Не е првпат во КГБ да почнуваат разговор за „корените“. Порано разговарав со нив, објаснував како што можев, дека нашата вера не може да се објасни со никакви западни влијанија, дека Самиот Жив Бог влегува во душата, дека нема повозвишена радост од овој нов живот во Црквата.

Не знам бев ли во состојба да им објаснам што и да е. Изгледа не. Тие не престануваат да водат жестока војна против верата, духот, против сè што е недостапно за нивното знаење, а што тие го сфаќаат како опасност за себе, она што јасно го гледаат како свој најопасен непријател - оти тие не се ништо друго освен убијци, цинични, нечовечни, ѓаволски лукави.

Тие не најдоа, ниту ќе најдат, ‘материјалистичко’ објаснување за преродбата на христијанството во денешна Русија, но тоа не им пречи да го осудат на единаесет години чистиот, кроткиот, талентиран Володја Пореш; заради нив речиси ослепе во затворот Татјана Шчипкова, тешко е болен Саша Огородњиков. А ние, пријателите, останувајќи засега на слобода, со што можеме да им помогнеме? Чувствував болен

срам заради немоќта на мојата љубов.

И потоа, кога Кармацки запраша: „Пак ве прашувам - одбивате ли да бидете сведок? Знаете каква одговорност ќе поднесете според член 181?“, јас решително потврдив со главата, што значеше ‘знам, спремна сум’.

Не знаев колку точно години даваат за одбивање да се сведочи, веројатно година или две, но Володја нека знае дека има вистински пријатели.

На ова не се завршува ‘разговорот’ во КГБ.

Ме водат низ долги и безлични ходници, во коишто нема ниту една слика, ниту едно листе на сидовите, каде што сите врати се подеднакво глуво и непристапно затворени - свет како од непријатни соништа, ладен, речиси нереален; мачно - мистичко царство на злото.

Цел час ме држат затворена во некаква соба со фотелји и фикуси. Повторно се молам и си мислам што ли е во тој момент толку тешко за мене, зошто чувствувам таква напнатост?

Можеби некому ќе му изгледа смешно, но најтешкото од сите доживувања што ги имав во тие часови беше - неможноста да љубам. Колку тоа беше тешко! Оти, сите тие последни години живеев во некаква блажена, среќна состојба. „Крстот на слободата“ - така, ми се чини напиша Бергаев - слободата и крстот се соединија, мојот живот стана создавање во Бога, и во таа креативност за мене се откри најголемиот, неисцрпен, со ништо споредлив извор на радост. А да создаваш можеш само љубејќи. Колку едноставно беше од тој миг па натаму во секој човек да го гледаш образот и подобие то Божјо; да се занесуваш со луѓе коишто се светли и силни, да соучествуваш со понижените и навредените, „да плачеш со расплаканите“ и „да се смееш со насмеаните“!

ОПАСНО Е Татјана Горичева

А колку е тоа тешко! Колку е тешко пред себеси да видиш макар и ..... , макар и мртво, но сепак човечко лице - оти и за него се распна Господ!

И тој човек сепак носи христијанско име!

Најдобро е, единственото можно - да се молчи.

Оваа посета на КГБ беше една од многуте, сосема обична. Беше необично само тоа што не ме ловеа на улица, туку ме собраа од дома - после тоа татко ми беше пренесен во болницата за воени инвалиди, заради напад на штитната жлезда. Не можев повеќе да живеам дома - уште една таква посета, не дај Боже претрес, и животот на моите родители ќе беше доведен во опасност. Господ нека ми прости што толку пострадаа заради мене!

.....

Добро се сеќавам на денот кога за првпат почувствував дека сум философ. Имав деветнаесет години. Неочекувано ја открив безизленоста и немоќта на секое мислење - некако моментално сфатив дека мислата сама по себе нема темел, дека ќе биде неопходен лет во амбисот, без никаква надеж за цврста основа, или макар сламка за која би можела да се закачи. И тогаш бев принудена да го направам својот, прв во животот, егзистенцијален избор - ја избрав таа безнадежност, гладна за безинтересното, бескорисно служење на Вистината. „Истину возљубил Јеси...“

(продолжува)